

Г.І. Жекало, к.політ.н., доц.
М.Б. Мартишук, викладач

Івано-Франківський навчально-науковий інститут менеджменту
Західноукраїнського національного університету

Електронне врядування в контексті переговорного процесу щодо вступу України до Європейського Союзу: концептуальний аспект

У статті досліджено концептуальне місце електронного врядування у процесі вступу України до Європейського Союзу. Обґрунтовано необхідність переосмислення електронного врядування як не лише технологічного інструменту модернізації публічного управління, а й механізму його інституційної трансформації. Розкрито взаємозв'язок електронного врядування з практичною імплементацією євроінтеграційних вимог. Визначено основні концептуальні характеристики сучасного електронного врядування. Аргументовано, що електронне врядування виконує міжсекторальну та забезпечувальну функцію у процесі набуття Україною членства в Європейському Союзі, створюючи організаційні, інформаційні та технологічні передумови для реалізації євроінтеграційних зобов'язань, забезпечує доступ громадян і бізнесу до публічних послуг незалежно від часу та місця їх отримання, створює нові можливості для громадської участі та сприяє формуванню інноваційних підходів до управління. Підсумовано, що цифровізація сприяє інституційній спроможності через автоматизацію процедур та інтеграцію інформаційних систем, спрощення та скорочення паперових процедур, мінімізацію адміністративного навантаження, скорочення необхідності особистої взаємодії громадянина з органами влади. Цифрові інструменти надають можливість громадянам та юридичним особам легко та швидко отримувати доступ до різних видів інформації та громадських послуг. Визначено перспективні напрями подальшого розвитку електронного врядування України, пов'язані із безперешкодною інтеграцією цифрових можливостей у внутрішні процеси формування і розробки політики.

Ключові слова: електронне врядування; європейська інтеграція; Європейський Союз; цифровізація; публічне управління; цифрова трансформація; євроінтеграційні вимоги; інституційна спроможність.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок з важливими практичними завданнями. Європейська інтеграція України на сучасному етапі набуває характеру комплексної інституційної трансформації, що передбачає не лише гармонізацію національного законодавства з правом Європейського Союзу, а й формування ефективної системи публічного управління. У цьому контексті особливого значення набуває електронне врядування, яке поступово перетворюється з інструменту технологічної модернізації державного сектору на важливий механізм трансформації управлінських процесів.

Актуальність розвитку цифрового врядування посилюється наближенням України до безпосередньої фази переговорного процесу щодо вступу до Європейського Союзу. Після набуття Україною статусу кандидата у 2022 році формальне відкриття переговорів відбулося у червні 2024 року. Важливим етапом стало завершення двостороннього скринінгу у вересні 2025 року.

Удосконалення і розвиток цифрового врядування передбачено в першому кластері «Основи процесу вступу до ЄС» (Fundamentals of the EU Accession Process), до якого, зокрема, належать питання функціонування демократичних інституцій та реформи публічної адміністрації. Цей кластер охоплює ключові теми, без яких вступ до ЄС неможливий, зокрема верховенство права, забезпечення основних прав людини, функціонування демократичних інституцій, реформу державного управління.

За таких умов цифрове врядування набуває нового змісту, оскільки його розвиток безпосередньо пов'язаний із удосконаленням механізмів взаємодії органів публічної влади з громадянами та бізнесом та забезпеченням прозорості управлінських процесів. Адже як зазначає І.Медведенко, «електронне урядування як інноваційна модель організації публічного управління відіграє стратегічну роль у процесах модернізації державного сектору, забезпечуючи зростання його ефективності, прозорості та підзвітності» [1, с. 353].

Отже, проблема дослідження полягає у необхідності концептуального осмислення цифрового врядування не лише як напряду внутрішньої цифрової трансформації України, а як складової інституційного забезпечення виконання євроінтеграційних вимог у процесі набуття членства в Європейському Союзі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика електронного врядування в Україні представлена широким спектром наукових досліджень, у яких розглядаються його теоретичні засади, нормативно-правове забезпечення, інституційні механізми та зарубіжний досвід. Одним із вагомих напрямів сучасних досліджень є концептуальне осмислення електронного врядування та його ролі у публічному управлінні. Серед вітчизняних науковців можна виокремити праці В.Борисенка, К.Ларіонової, В.Вечерова, Н.Чуби, С.Чукот, Є.Карпенка, Ю.Семчук та ін. Нормативно-правове та інституційне забезпечення розвитку електронного врядування досліджували такі автори як К.Оксютенко, Є.Дубіна, П.Лютіков, О.Баранов та ін. Сучасні дослідження також дедалі частіше розглядають електронне врядування безпосередньо крізь призму європейської інтеграції. Зокрема, Н.Чуба пов'язує розвиток електронного врядування з адаптацією державної служби України до європейських стандартів та підкреслює значення європейського досвіду для формування національної моделі цифрового управління [2]. Бучинська А. здійснила детальний аналіз процесу правового забезпечення цифровізації публічного адміністрування в Європейському Союзі, зокрема етапів розвитку електронного врядування та впливу інформаційно-комунікаційних технологій (ІКТ) на трансформацію відносин між державою та громадянами [3]. Загалом, більшість сучасних досліджень модернізації публічного управління України поєднують концепції європеїзації, належного врядування та цифровізації, що дозволяє розглядати електронне врядування як один із компонентів структурних змін публічного сектору. Водночас у контексті активізації переговорного процесу щодо вступу України до Європейського Союзу особливої актуальності набуває дослідження взаємозв'язку електронного врядування з процесами європеїзації та виконання євроінтеграційних вимог, що й зумовлює мету нашого дослідження.

Мета статті полягає у визначенні концептуального місця електронного врядування у процесі вступу України до Європейського Союзу та обґрунтуванні його ролі як механізму інституційної трансформації публічного управління в контексті забезпечення виконання євроінтеграційних вимог.

Викладення основного матеріалу. Трансформація сучасної системи публічного управління відбувається під впливом масштабного поширення цифрових технологій, що зумовлює поступовий перехід від традиційних моделей адміністрування до нових форм взаємодії держави, громадян, бізнесу та інших суспільних акторів. Одним із ключових проявів цієї трансформації є розвиток електронного врядування.

У науковому дискурсі поняття «електронне врядування» не має єдиного універсального трактування. Різноманітність підходів до його визначення зумовлена еволюцією самих цифрових технологій та поступовим розширенням функціонального призначення цифрових інструментів у публічному секторі. На початкових етапах електронне врядування переважно пов'язувалося з використанням інформаційно-комунікаційних технологій для автоматизації діяльності органів державної влади та забезпечення доступу громадян до інформації. Надалі акцент змістився на цифрову трансформацію управлінських процесів, персоналізацію послуг і залучення громадян до процесів публічного управління.

Сам термін «електронне урядування» був уведений в США віце-президентом А.Гором та виник в контексті здійснення в 1990-х роках реформи державного управління, яка передбачала вдосконалення зворотного зв'язку між урядом і суспільством, підвищення ефективності бюрократичних відомств, більш широке залучення населення до процесу прийняття політичних рішень. Пізніше концепція знайшла своє відображення у Стратегії цифрового уряду США та в законі «Про електронний уряд» 2002 року [4].

У сучасному розумінні електронне врядування охоплює не лише мережеву інфраструктуру органів виконавчої влади, а загалом усю інфраструктуру органів публічної влади. Браун Д. зазначає, що електронне урядування охоплює всі урядові ролі та діяльність, що формуються інформаційно-комунікаційними технологіями. Виходячи далеко за рамки аналогій з електронною комерцією, воно охоплює чотири сфери державного управління: економічні та соціальні програми держави, її відносини з громадянами та верховенство права (електронна демократія), її внутрішнє функціонування та її взаємозв'язок з міжнародним середовищем [5].

У документах Організації економічного співробітництва та розвитку (OECD) підкреслюється, що «цифрова трансформація державного сектору – це складний і масштабний процес, який змінює як функціонування та структуру організацій державного сектору, так і умови доступу до публічних даних і послуг та їх використання» [6].

Також у документі «The E-Government Imperative» електронне врядування пов'язується із формуванням інформаційних потоків між різними частинами адміністрації, незалежно від адміністративних меж і ієрархій, а також із необхідністю взаємодії між центральним, регіональним і місцевим рівнями влади [7].

Український науковець В.Борисенко зазначає, що можливості Інтернету та його інформаційної структури в галузі електронного урядування практично невичерпні: починаючи від інформування населення про різноманітні події, кандидатів на посади, розповсюдження інформації про партії, закінчуючи участю громадян в електронних політичних форумах, електронних виборах тощо [8, с. 38].

Важливе значення для концептуалізації цифрового врядування має Digital Government Policy Framework OECD [9], який визначає шість взаємопов'язаних вимірів цифрового урядування: digital by design – цифровізація як принцип проєктування державних процесів, data-driven public sector – публічний сектор, орієнтований на дані, government as a platform – держава як платформа, open by default – відкритість за замовчуванням, user-driven – орієнтація на потреби користувача, proactiveness – проактивність держави. Така модель відображає перехід від фрагментарної цифровізації окремих адміністративних процесів до цілісної, загальнодержавної та людиноцентричної цифрової трансформації публічного сектору.

Застосування зазначених положень до українського контексту дозволяє трактувати електронне врядування як багаторівневу систему, у якій цифрові технології є не самоціллю, а засобом зміни способу функціонування публічної влади. Відповідно, рівень розвитку електронного врядування не може оцінюватися виключно за кількістю електронних послуг або державних інформаційних систем. Значення мають також якість адміністративних процесів, можливість безпечного обміну даними, доступність послуг, рівень цифрової взаємодії громадян із державою, прозорість прийняття управлінських рішень та здатність державних інституцій використовувати цифрові інструменти для реалізації публічної політики.

Отже, можна підсумувати, що в сучасних умовах електронне врядування доцільно розглядати як інституційно-управлінську систему цифрової взаємодії держави, громадян і бізнесу, яка базується на використанні інформаційно-комунікаційних технологій, даних та цифрової інфраструктури для підвищення ефективності, доступності, прозорості й підзвітності публічного управління. При цьому його сутність полягає не в самому факті застосування цифрових технологій, а в їх здатності трансформувати адміністративні процеси та створювати нову якість публічного управління.

Підтвердження нашого твердження знаходимо у дослідженні К.Ларіонової та В.Вечерова, які зазначають, що «розвиток електронних технологій потенційно сприяє зміцненню демократії та покращенню публічного управління, розширюючи доступ громадськості до інформації, яка стосується законних прав та інтересів громадян, створюючи додаткові можливості для участі населення в управлінні державою, спрощуючи процеси реалізації прав людини» [10].

Такий підхід має принципове значення для дослідження електронного врядування в контексті вступу України до Європейського Союзу. Якщо розглядати цифровізацію лише як технологічну модернізацію, її зв'язок із європейською інтеграцією залишається опосередкованим. Натомість трактування електронного врядування як інструменту інституційної трансформації дозволяє встановити його безпосередній зв'язок із процесами адаптації публічної адміністрації до європейських принципів та стандартів.

У цьому аспекті електронне врядування виконує щонайменше чотири взаємопов'язані функції. По-перше, адміністративну, оскільки сприяє спрощенню та стандартизації процедур, скороченню адміністративного навантаження на персонал, ну і таким чином підвищенню ефективності діяльності органів публічної влади. Автори А.Пирожкова, М.Домріна та М.Ковтун зазначають, що «автоматизація адміністративних процесів підвищує ефективність роботи державних органів, скорочує витрати на утримання персоналу та зменшує використання паперових документів. Крім того, завдяки інтеграції електронних реєстрів державні установи можуть оперативно обмінюватися даними, що значно спрощує взаємодію між ними» [11].

По-друге, сервісну, оскільки забезпечує доступ громадян і бізнесу до публічних послуг незалежно від часу та місця їх отримання. Можливість дистанційної ідентифікації особи, подання документів в електронній формі та отримання результатів адміністративних процедур онлайн стає гарантією реалізації базових соціальних і майнових прав [12].

По-третє, демократичну, оскільки створює нові можливості для прозорості, підзвітності, громадської участі та комунікації держави із суспільством. Розділяємо думку авторів О.Антонової та С.Шаталова, що «основні цілі та наміри електронного урядування визначаються не технічними засобами, а типом політичного режиму країни. А проактивне оприлюднення та відкриті дані, можливість публічного громадського обговорення, комунікації та електронні засоби знизу догори (від громадян до публічної влади), що забезпечується через відкритий вихідний код, значно підвищують принципи прозорості та доступності владних інституцій» [13].

По-четверте, інституційну, оскільки сприяє формуванню нових можливостей, необхідних для реалізації державної політики в умовах цифрової трансформації.

Саме інституційна функція електронного врядування набуває особливого значення в контексті європейської інтеграції України. Процес вступу до Європейського Союзу передбачає не лише формальне наближення законодавства України до *acquis communautaire*, а й забезпечення спроможності державних інституцій ефективно реалізовувати прийняті нормативні та політичні рішення. У такому розумінні цифрове врядування формує інфраструктурну основу для практичної реалізації реформ.

Авторська позиція зводиться до думки, що цифрова трансформація змінює не лише технологічне забезпечення діяльності держави, а й способи організації публічної влади, взаємодії з громадянами та реалізації принципів належного врядування. Це дає нам підстави розглядати електронне врядування як

один із важливих механізмів наближення української системи публічного управління до європейських стандартів.

Переговорний процес щодо вступу України до Європейського Союзу передбачає не лише нормативне наближення українського законодавства до *acquis* ЄС, а й формування спроможності державних інституцій забезпечувати його належне застосування. Україна може ухвалити закони, тексти яких повністю відповідають директиві ЄС. Проте, це найбільш небезпечний для нас сценарій, оскільки без відповідної оцінки впливу прийнятого нормативного документа на громадян, довілля чи бізнес його ефективність у вітчизняних реаліях буде незначна. Крім того, вимогою ЄС є не тільки наявність закону, а його практичне та результативне впровадження.

У цьому контексті електронне врядування відіграє не самодостатнє, а забезпечувальне значення. Воно не є окремою універсальною вимогою членства, яку держава має виконати шляхом запровадження певної кількості електронних послуг. Але навпаки, його роль полягає у створенні різних механізмів, за допомогою яких забезпечується реалізація реформ і застосування європейських норм на практиці.

Згідно результатів дослідження І.Кравець, М.Микулець та Н.Матійчук «реалізація механізмів е-урядування спирається на стійку суспільно-політичну активність громадян, обговорення соціально значущих питань і прийняття загальних розумних та обґрунтованих рішень. А формування е-уряду передбачає адаптацію державного управління до нових вимог суспільного розвитку» [14, с. 55].

Таке концептуальне розуміння дозволяє виокремити ряд основних напрямів впливу електронного врядування на виконання євроінтеграційних вимог. В першу чергу варто зазначити, що євроінтеграційні реформи потребують не лише прийняття нових нормативно-правових актів, а й спроможності органів публічної влади реалізовувати їх. Цифровізація сприяє такій спроможності через автоматизацію процедур та інтеграцію інформаційних систем. Відтак, електронне врядування в цьому вимірі виступає інфраструктурою адміністративної спроможності та здатності держави реалізовувати політику. Крім того, український досвід реалізації реформ свідчить, що цифровізація супроводжувалася не лише створенням електронних сервісів, а й трансформацією самих адміністративних процесів: їх спрощенням та скороченням паперових процедур.

Звіти Організації економічного співробітництва та розвитку також підтверджують, що цифровізація публічного сектору супроводжується трансформацією адміністративних процесів. Процедури спрощуються, що дозволяє уникати безпосереднього втручання адміністраторів або необхідності звернення користувачів по допомогу до посередників, зокрема юристів. Роль паперових документів поступово скорочується, що зменшує корупційні ризики та набуло особливого значення в умовах знищення фізичних носіїв інформації внаслідок російських атак. За оцінками, підвищення ефективності та скорочення корупційних витрат у публічному секторі могли становити до 0,8 % ВВП [15].

Окремого значення в євроінтеграційному контексті набуває зміна характеру взаємодії держави та громадянина. Практики електронного врядування впливають на мінімізацію адміністративного навантаження та спрощення процедур отримання публічних послуг, скорочення необхідності особистої взаємодії громадянина з органами публічної влади. Також цифрові інструменти дозволяють повторно не здійснювати використання державою даних, які вже були надані користувачем. Це, на нашу думку, формує людиноцентричну модель електронного врядування.

Електронне управління надає можливість громадянам та юридичним особам легко та швидко отримувати доступ до різних видів інформації та громадських послуг, які надаються державними органами, комунікувати з ними, що впливає на відкритість влади та легітимізує її [16, с. 492].

Також не менш важливе значення має використання цифрових даних для моніторингу виконання євроінтеграційних зобов'язань. Відомо, що переговорний процес потребує постійного відстеження прогресу реформ. А цифрові системи створюють можливість перейти від періодичного описового звітування до постійного моніторингу на основі даних та оцінювання фактичних результатів реформ.

Варто відмітити, що український досвід цифровізації характеризується певною специфікою. На відміну від поступового розвитку електронного урядування в багатьох європейських державах, Україна протягом останнього десятиліття здійснила відносно швидкий перехід від окремих електронних сервісів до більш інтегрованої цифрової моделі взаємодії держави, громадян і бізнесу. Важливу роль у цьому процесі відіграли розвиток державних реєстрів, системи електронної взаємодії органів влади, цифрової ідентифікації та державного порталу «Дія» та ін.

Результати такої трансформації є помітними і за міжнародними оцінками. За даними дослідження ООН у 2024 році Україна піднялася зі 102-го місця на п'яте за рейтингом *Online services Index* за час роботи Мінцифри [17]. Проте високі показники розвитку електронних послуг самі по собі не означають завершеності цифрової трансформації. Для України на етапі переговорів про вступ до ЄС принципового значення набуває перехід від сервісної цифровізації до системного електронного врядування, за якого цифрові технології безперешкодно можуть інтегруються у внутрішні процеси формування і розробки політики та міжінституційну взаємодію.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Проведене дослідження дає підстави стверджувати, що електронне урядування в сучасних умовах доцільно розглядати не лише як технологічний інструмент модернізації публічного управління, а як механізм його інституційної трансформації. В контексті вступу України до Європейського Союзу електронне урядування набуває забезпечувального характеру. Воно не становить конкретної окремої вимоги переговорного процесу, проте створює передумови для виконання широкого спектра євроінтеграційних зобов'язань та забезпечувати їх практичне застосування. Крім того, євроінтеграційний потенціал електронного урядування визначається передусім його впливом на якість та спроможність публічного управління, а не кількістю цифрових послуг. На це вказує спрощення адміністративних процедур, скорочення адміністративного навантаження, орієнтація на користувача та ряд інших переваг.

Розвиток електронних послуг та удосконалення державних реєстрів в Україні дозволяють підтримувати безперервність значної частини державних функцій в умовах війни. Проте, залишаються відкритими ще багато завдань та викликів для побудови цілісної цифрової моделі публічного управління. Перспективним напрямом подальших досліджень є кількісне та якісне оцінювання внеску електронного урядування на виконання євроінтеграційних зобов'язань України та визначення його реального впливу на інституційну спроможність.

Список використаної літератури:

1. *Медведев І.В.* Стратегічні напрямки розвитку електронного урядування в Україні в контексті інтеграції до ЄС / *І.В. Медведев* // Таврійський науковий вісник. Серія : Економіка. – 2025. – Вип. 26. – С. 352–360.
2. *Чуба Н.В.* Електронне урядування та адаптація державних служб України до стандартів ЄС / *Н.В. Чуба* // Публічне урядування. – 2022. – № 2 (30). – С. 101–109. DOI: 10.32689/2617-2224-2022-2(30)-13.
3. *Бучинська А.* Правове забезпечення цифровізації публічного адміністрування в Європейському Союзі / *А.Бучинська* // Науковий вісник Ужгородського Національного Університету. – 2025. – Вип. 88. – С. 35–41. DOI: 10.24144/2307-3322.2025.88.4.5.
4. Digital Government: Building a 21st Century Platform to Better Serve the American People. – 2012. – May 23 [Electronic resource]. – Available at : <https://obamawhitehouse.archives.gov/the-press-office/2012/05/23/presidentialmemorandum-building-21st-century-digital-government>.
5. *Brown D.* Electronic government and public administration / *D.Brown* // International Review of Administrative Sciences. – 2005. – Vol. 71. DOI: 10.1177/0020852305053883.
6. The E-Leaders Handbook on the Governance of Digital Government. OECD Digital Government Studies. – 21.12.2021 [Electronic resource]. – Available at : https://www.oecd.org/en/publications/the-e-leaders-handbook-on-the-governance-of-digital-government_ac7f2531-en/full-report/component-4.html?utm_source=chatgpt.com
7. The E-Government Imperative. OECD e-Government Studies. – 2003 [Electronic resource]. – Available at : https://www.oecd.org/content/dam/oecd/en/publications/reports/2003/07/the-e-government-imperative_g1gh3444/9789264101197-en.pdf?utm_source=chatgpt.com.
8. *Борисенко В.* Електронне урядування в публічному адмініструванні / *В.Борисенко* // Науковий вісник Ужгородського Національного Університету. – 2023. – Вип. 76. – С. 36–40.
9. The OECD Framework for digital talent and skills in the public sector. OECD Working Papers on Public Governance. – 2021. – №. 45 [Electronic resource]. – Available at : https://www.oecd.org/content/dam/oecd/en/publications/reports/2021/04/the-oecd-framework-for-digital-talent-and-skills-in-the-public-sector_f6fb7838/4e7c3f58-en.pdf?utm_source=chatgpt.com.
10. *Ларіонова К.А.* Електронна демократія та електронне урядування: парадигмальна трансформація / *К.А. Ларіонова, В.Т. Вечеров* // Економічний простір. – 2024. – № 195. – С. 21–27. DOI: 10.30838/EP.195.21-27.
11. *Пирожкова А.* Електронне урядування в Україні: інновації, виклики та перспективи розвитку / *А.Пирожкова, М.Домріна, М.Ковтун* // Науковий вісник Ужгородського Національного Університету. – 2025. – Вип. 88. – С. 17–22. DOI: 10.24144/2307-3322.2025.88.3.2.
12. *Дубіна С.* Правові засади цифрової трансформації публічного адміністрування в Україні: доктринальні та нормопроєктні аспекти / *С.Дубіна, П.Лютіков* // Нове українське право. – 2026. – № 1. DOI: 10.51989/NUL.2026.1.17.
13. *Антонова О.* Електронна демократія та цифрова держава як інструменти громадянського суспільства в Україні / *О.Антонова, С.Шаталов* // Проблеми сучасних трансформацій. – 2025. – № 15. DOI: 10.54929/2786-5746-2025-15-02-04.
14. *Кравець І.* Електронне урядування як інструмент забезпечення балансу інтересів громадян і держави / *І.Кравець, М.Микулець, Н.Матійчук* // Herald of Khmelnytskyi National University. Economic Sciences. – 2024. – № 330 (3). – С. 54–58. DOI: 10.31891/2307-5740-2024-330-7.
15. OECD Economic Surveys: Ukraine 2025. Fostering macroeconomic stability and a sustainable recovery. – May 2025 [Electronic resource]. – Available at : https://www.oecd.org/en/publications/oecd-economic-surveys-ukraine-2025_940cee85-en/full-report/fostering-macroeconomic-stability-and-a-sustainable-recovery_24ed81a1.html?utm_source=chatgpt.com.
16. *Семчук Ю.І.* Сутність та роль електронного урядування в умовах діджиталізації публічного управління / *Ю.І. Семчук* // Наукові записки Львівського університету бізнесу та права. – 2023. – Вип. 36. – С. 491–495. DOI: 10.5281/zenodo.10077977.

17. Прасад А. Україна стала п'ятою у світі за рівнем розвитку цифрових держпослуг / А.Прасад // Forbes. – 20.09.2024 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://forbes.ua/news/ukraina-stala-pyatoyu-u-sviti-zarivnem-rozvitku-tsifrovikh-derzhposlug-20092024-23743>.

References:

1. Medvedenko, I.V. (2025), «Strategichni napriamky rozvytku elektronnoho uriaduvannia v Ukraini v konteksti intehratsii do YeS», *Tavriiskyi naukovyi visnyk*. Serii. *Ekonomika*, Issue 26, pp. 352–360.
2. Chuba, N.V. (2022), «Elektronne vriaduvannia ta adaptatsiia derzhavnoi sluzhby Ukrainy do standartiv YeS», *Publichne uriaduvannia*, No. 2 (30), pp. 101–109, doi: 10.32689/2617-2224-2022-2(30)-13.
3. Buchynska, A. (2025), «Pravove zabezpechennia tsyfrovizatsii publichnoho administruvannia v Yevropeiskomu Soiuzi», *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho Natsionalnoho Universytetu*, Issue 88, pp. 35–41, doi: 10.24144/2307-3322.2025.88.4.5.
4. Executive Office of the President of the United States (2012), *Digital Government: Building a 21st Century Platform to Better Serve the American People*, May 23, [Online], available at: <https://obamawhitehouse.archives.gov/the-press-office/2012/05/23/presidentialmemorandum-building-21st-century-digital-government>
5. Brown, D. (2005), «Electronic government and public administration», *International Review of Administrative Sciences*, Vol. 71, doi: 10.1177/0020852305053883.
6. OECD (2021), *The E-Leaders Handbook on the Governance of Digital Government*. *OECD Digital Government Studies*, [Online], available at: https://www.oecd.org/en/publications/the-e-leaders-handbook-on-the-governance-of-digital-government_ac7f2531-en/full-report/component-4.html?utm_source=chatgpt.com
7. OECD (2003), *The E-Government Imperative*. *OECD e-Government Studies*, [Online], available at: https://www.oecd.org/content/dam/oecd/en/publications/reports/2003/07/the-e-government-imperative_g1gh3444/9789264101197-en.pdf?utm_source=chatgpt.com
8. Borysenko, V. (2023), «Elektronne uriaduvannia v publichnomu administruvanni», *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho Natsionalnoho Universytetu*, Issue 76, pp. 36–40.
9. OECD (2020), *The OECD Framework for Digital Talent and Skills in the Public Sector*. *OECD Working Papers on Public Governance*, No. 45, [Online], available at: https://www.oecd.org/content/dam/oecd/en/publications/reports/2021/04/the-oecd-framework-for-digital-talent-and-skills-in-the-public-sector_f6fb7838/4e7c3f58-en.pdf?utm_source=chatgpt.com
10. Larionova, K.A. and Vechev, V.T. (2024), «Elektronna demokratiia ta elektronne uriaduvannia: paradyhmalna transformatsiia», *Ekonomichnyi prostir*, No. 195, pp. 21–27, doi: 10.30838/EP.195.21-27.
11. Pyrozhkova, A., Domrina, M. and Kovtun, M. (2025), «Elektronne vriaduvannia v Ukraini: innovatsii, vyklyky ta perspektyvy rozvytku», *Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho Natsionalnoho Universytetu*, Issue 88, pp. 17–22, doi: 10.24144/2307-3322.2025.88.3.2.
12. Dubina, Ye. and Liutikov, P. (2026), «Pravovi zasady tsyfrovoi transformatsii publichnoho administruvannia v Ukraini: doktrynalni ta normoproiektni aspekty», *Nove ukrainske pravo*, No. 1, doi: 10.51989/NUL.2026.1.17.
13. Antonova, O. and Shatalov, S. (2025), «Elektronna demokratiia ta tsyfrova derzhava yak instrumenty hromadianskoho suspilstva v Ukraini», *Problemy suchasnykh transformatsii*, No. 15, doi: 10.54929/2786-5746-2025-15-02-04.
14. Kravets, I., Mykulets, M. and Matiichuk, N. (2024), «Elektronne uriaduvannia yak instrument zabezpechennia balansu interesiv hromadian i derzhavy», *Herald of Khmelnytskyi National University. Economic Sciences*, No. 330 (3), pp. 54–58, doi: 10.31891/2307-5740-2024-330-7.
15. OECD (2025), *OECD Economic Surveys: Ukraine 2025: Fostering Macroeconomic Stability and a Sustainable Recovery*, May, [Online], available at: https://www.oecd.org/en/publications/oecd-economic-surveys-ukraine-2025_940cee85-en/full-report/fostering-macroeconomic-stability-and-a-sustainable-recovery_24ed81a1.html?utm_source=chatgpt.com
16. Semchuk, Yu.I. (2023), «Sutnist ta rol elektronnoho uriaduvannia v umovakh didzhytalizatsii publichnoho upravlinnia», *Naukovi zapysky Lvivskoho universytetu biznesu ta prava*, Issue 36, pp. 491–495, doi: 10.5281/zenodo.10077977.
17. Prasad, A. (2024), «Ukraina stala piatou u sviti za rivnem rozvytku tsyfrovikh derzhposlug», *Forbes*, 20 September, [Online], available at: <https://forbes.ua/news/ukraina-stala-pyatoyu-u-sviti-za-rivnem-rozvitku-tsifrovikh-derzhposlug-20092024-23743>

Жекало Ганна Іванівна – кандидат політичних наук, доцент, виконувачка обов’язків завідувача кафедри управління та адміністрування Івано-Франківського навчально-наукового інституту менеджменту Західноукраїнського національного університету.

<https://orcid.org/0000-0001-5125-2003>.

Наукові інтереси:

- публічна політика;
- електронне врядування;
- комунікації в системі публічного управління;
- цифровізація.

E-mail: anja1712@ukr.net.

Мартишук Михайло Богданович – викладач кафедри управління та адміністрування Івано-Франківського навчально-наукового інституту менеджменту Західноукраїнського національного університету.

<https://orcid.org/0009-0002-7293-9829>.

Наукові інтереси:

- цифровізація;
- право в публічному управлінні;
- місцеве самоврядування.

E-mail: martyschtschuk@ukr.net.

Zhekalo H.I., Martyshchuk M.B.

E-government in the context of Ukraine's EU accession negotiations: a conceptual perspective

The article examines the conceptual place of e-government in Ukraine's accession process to the European Union. The necessity of rethinking e-government not only as a technological tool for modernising public administration but also as a mechanism for its institutional transformation is substantiated. The interrelationship between e-government and the practical implementation of European integration requirements is explored. The main conceptual characteristics of contemporary e-government are identified. It is argued that e-government performs a cross-sectoral and enabling function in Ukraine's process of accession to the European Union by creating the organisational, informational and technological prerequisites for implementing European integration commitments, ensuring citizens' and businesses' access to public services regardless of the time and place of their provision, creating new opportunities for public participation, and contributing to the development of innovative approaches to governance. It is concluded that digitalisation contributes to institutional capacity by automating procedures and integrating information systems, simplifying and reducing paper-based procedures, minimising the administrative burden, and reducing the need for citizens to interact personally with public authorities. Digital tools enable individuals and legal entities to access various types of information and public services easily and quickly. The prospective areas for the further development of e-government in Ukraine are identified, including the seamless integration of digital capabilities into internal policy-making and policy-development processes.

Keywords: e-government; European integration; European Union; digitalisation; public administration; digital transformation; European integration requirements; institutional capacity.

Стаття надійшла до редакції 15.08.2025.